BIC YAPIGA SIMU KUTOKA PARIS, UFARANSA

Alasiri ile ya kiangazi, nilikuwa nimeamua kuelekea milimani.

Kule mjini, joto lilikuwa limefika nyuzi 42 za Selsiasi. Calabria ya Kisaudi ilikuwa ikitukumbusha joto la jangwani lilivyo. Bado hatukuwa tumekubaliwa kuingia OPEC, Italia bado ilikataa kutuachilia, na Brussels iliendelea kuleta bili tofauti kila siku, kila moja ikidai sadaka mpya.

Nikishindwa kujizuia kutafakari jinsi nilivyozitumia siku zangu, nilitabasamu nikikumbuka matukio ya karibuni, nikawaza jinsi ubinadamu unavyoweza kuwa dhaifu ndani ya hadithi, ndani ya mawazo, na wakati wa kuzisoma tena jumbe zilizohifadhiwa kwenye simu yangu.

Zilikuwa zimepita siku chache tu tangu bodi nzima ya BIC France iondoke mjini kwangu. Chanel aliondoka muda mfupi baadaye, na kabla ya saa ishirini na nne kupita akanitumia ujumbe kwenye Telegram.

Ulisomeka hivi:

“Mwanamke wa hotelini alinipa namba yako ya simu. Wanawake hufanyiana fadhila hizi ndogondogo siku zote. Nilifurahi kweli kukutana nawe, na nilithamini kwamba hukufanya kile ambacho wanaume wengi hufanya kwa kawaida. Uliijali akili yangu, si mwili wangu tu.

Lakini nikisema kweli kama mwanamke, naamini huu si mwisho. Si ahadi; ni zaidi sana ya hapo. Na wanawake hawakati tamaa kamwe kwa mambo yasiyowezekana.

Tutaongea karibuni.

Mabusu,

Chanel.”

Nilikuwa karibu kuiweka simu na kutokomea katika mazingira ya asili ilipoingia simu nyingine.

Msimbo wa nchi ulikuwa uleule wa siku zote.

+33. Ufaransa.

Chanel alitaka kuongea nami.

Sikupokea mara moja.

Kwa kweli, nilipokea alipojaribu mara ya nne tu, kila simu ikiingia karibu dakika tano kamili baada ya iliyotangulia.

Nilitaka kuelewa jambo hilo lilikuwa la dharura na la muhimu kiasi gani hasa, na huu ndio mkakati pekee ulioniwezesha kulipima ipasavyo.

Ilikuwa mojawapo ya siri alizonifundisha Mama Gillette.

Usijitoe kamwe kikamilifu.

Usijifanye rahisi mno kupatikana.

Uwe kitu cha thamani, karibu kito.

Hapo tu ndipo thamani yako itakapopanda, na hapo tu ndipo watu watakapokutazama inavyostahili.

Hatimaye, wakati wa kupokea ukafika.

Sauti yake ilionyesha kuudhika, na mara moja akauliza nilikuwa nimepotelea wapi.

Lilikuwa jambo muhimu.

Lilikuwa la dharura.

Tulihitaji mkutano mwingine.

Lakini safari hii, alisema, ungekuwa wa ngazi ya juu kabisa.

“Ni nani?” niliuliza. “Papa wa Vatikani?”

“Hapana,” alijibu huku akicheka. “Wewe hubadiliki.”

Kauli hiyo karibu iliashiria kwamba alikuwa amekwisha kunifahamu.

Kisha akaendelea.

“Familia inayomiliki hisa nyingi zaidi za BIC inataka kukutana nawe. Na cha ajabu, hata kwangu mimi, wote ni wanawake. Hakuna mwanamume.”

“Utakuja Paris?”

“Lazima nione ngamia aliyepo anagharimu kiasi gani,” nilijibu. “Isitoshe, unajua ninaishi kwa kidogo sana.”

“Nilijua ungekuja kwa sababu moja tu,” alijibu.

“Nikisoma vitabu vyako, niligundua kwamba huwakatalii wanawake kamwe. Ni suala la umaridadi, mtindo na hadhi. Yeyote anayesoma kazi zako anaweza kuliona hilo.”

“Tafadhali usinifanye niwe mwekundu kwa haya,” nilisema. “Hasa kwa sababu kwa simu usingeweza kamwe kugundua. Na unataka nije lini hasa?”

“Wakati wowote upendao. Hakuna haja ya miadi. Watakutana nawe ndani ya mkahawa mmoja kwenye Champs-Élysées. Unaweza kuagiza kinywaji chochote utakacho.”

“Nitafanya mipango na kukujulisha karibuni.”

“Kwaheri.”

“Kwaheri.”

Baada ya simu kukatika, nilikaa muda mrefu nikiwaza.

Hata hivyo, hakuna wazo lingeweza kamwe kuufikia uhalisia uliomo ndani ya ubunifu wa papo kwa hapo wa wanawake wa kipekee.

Ferdinando